SJORS

van de Rebellenclub

18 MAART 1967
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr. 11

LANCE BARTONS AVONTUREN

DE BANNELING

VAN NIMMORAC

TEKST EN TEKENINGEN:

DE SCHAT IN HET ZILVERMEER

WAAR IS CORNEL?
HIJ IS MET BURNS DE HOUTHAKKERS GAAN BESPIEDEN.

DAAR KOMT HIJ AAN! HIJ IS ALLEEN!

WAAR IS BURNS?

IK HEB SLECHT NIEUWS, MANNEN!

DIE KEREL KOMT ME BEKEND VOOR.

BURNS IS DOOD!

IK HEB HEM ERGENS GEZIEN, DAT WEET IK ZEKER!

HIJ IS GEDOOD DOOR GROTE BEER!

DE INDIAAN ONTDEKTE ONS EN HEEFT DE HOUTHAKKERS GEWAARSCHUWD!

JA, NU HERKEN IK HEM!

BUKKEN! ZE ZULLEN U ZIEN!

DE INDIAAN WIL ME DODEN. WE MOETEN...

HIJ HEEFT U GEZIEN! VLUCHT!

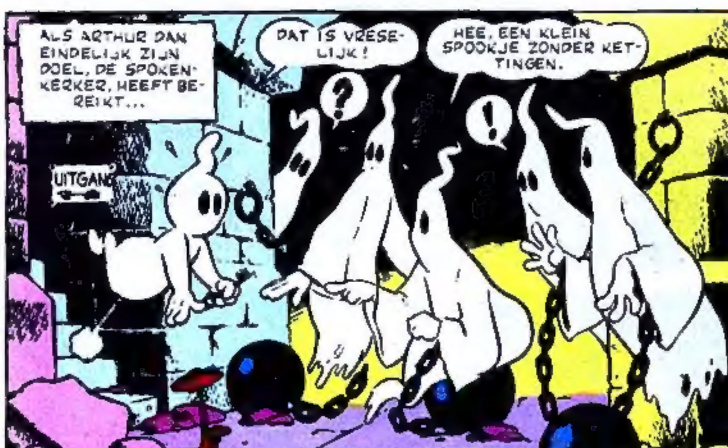

MAAR HET IS AL TE LAAT!

ZO BE-
HANDEL IK SPIONNEN!

DOORZOEK DE OMGEVING! DE INDIAAN MAG NIET ONTSNAPPEN!

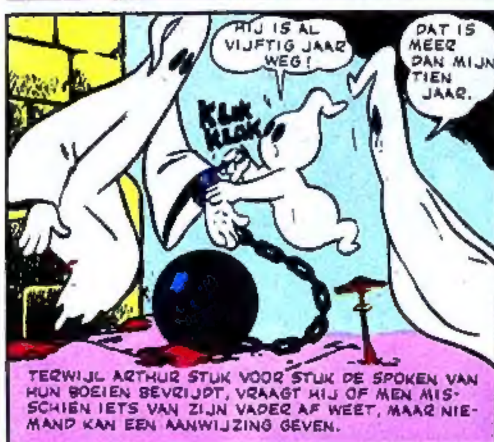

ARTHUR

ALS ARTHUR DAN EINDELIJK ZIJN DOEL, DE SPOKENKERKER, HEEFT BEREIKT...
UITGANG
DAT IS VRESELIJK!
HEE, EEN KLEIN SPOOKJE ZONDER KETTINGEN.

WAT KOM JE HIER DOEN? ALS JE GELUKKIG WILT LEVEN, MAAK DAN DAT JE WEGKOMT!

NIETS DAARVAN. IK BEN GEKOMEN OM JULLIE TE REDDEN.
BRAVO!
LEVE HIJ!
JE BENT EEN PRACHTSPOOK!

HIJ IS AL VIJFTIG JAAR WEG!
DAT IS MEER DAN MIJN TIEN JAAR.
KLIK KLOK
TERWIJL ARTHUR STUK VOOR STUK DE SPOKEN VAN HUN BOEIEN BEVRIJDT, VRAAGT HIJ OF MEN MISSCHIEN IETS VAN ZIJN VADER AF WEET, MAAR NIEMAND KAN EEN AANWIJZING GEVEN.

THEODORIK IS JUIST WEER BIJ, ALS HIJ IETS HOORT...
WIE HEBBEN WE DAAR? MAKEN DAT WE WEGKOMEN!

DEZE KEER VERGEET HIJ NIET DE FORMULE UIT TE SPREKEN EN VERDWIJNT DOOR DE MUUR.
AI! ZAG U DAT?
NEE! U ZIET SPOKEN, MENEER DEPEER, MAAR DAN GEEN ECHTE.

HEERLIJK OM ECHTE SPOKEN TE MOGEN AANSCHOUWEN.
GEHEIME TOEGANG SPOKENKELDER
GAAT U MAAR VOOR. DEZE TRAP IS NOGAL STIJL.

PLIK PLAK
STIL, IK HOOR IETS.
DAT IS VAST MILORD. IK HEB GEEN ZIN OM HEM OP TE WACHTEN.

DE SPOKEN HEBBEN WEER GAUW HUN OUDE VORM TE PAKKEN EN SPREKEN DE GEHEIMZINNIGE FORMULE UIT.
ABLAPICORTICOLINOBLAKICHEWOPLUTICALISALIMA LA LA LA LA LERRE.
NIKS BIJZONDERS, MAAR TOCH WEL HANDIG.

MMMM, FRISSE LUCHT EN DE VRIJHEID!
ADIEU, SPOKENKLUIS, IK GA NAAR MIJN EIGEN HUIS.
ZE DOORSCHRIJDEN ZONDER MOEITE ELKE MUUR EN VERDWIJNEN IN DE NATUUR.

ALS DE TWEE MANNEN HAASTIG DE TRAP AFKOMEN, KUNNEN ZIJ NOG JUIST ZIEN HOE DE VOORRAAD GESLONKEN IS.

MAAR ÉÉN SPOOK. IK BEN VERLOREN.
IS DAT UW HELE VERZAMELING?

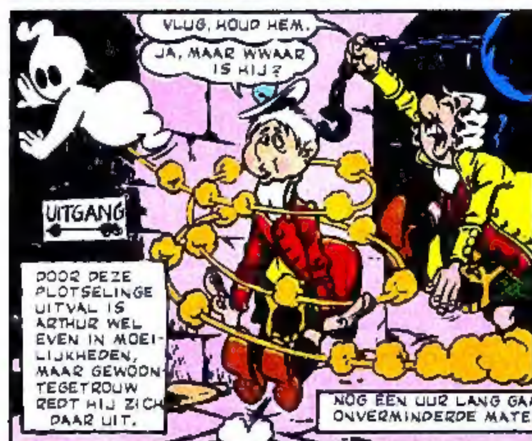
HET SPOOKJE ZONDER VREES

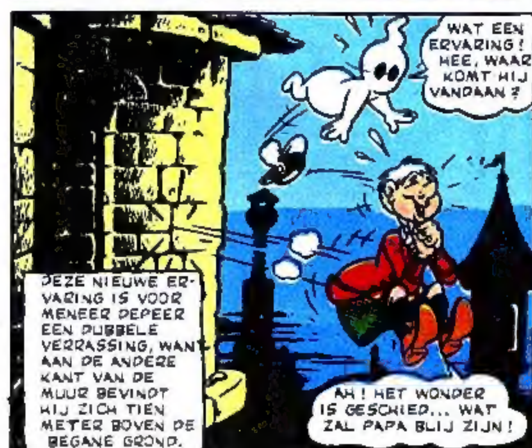

EEN DIEPE EN HARDE VAL LIJKT ONVERMIJDELIJK VOOR MENEER DEPEER. ARTHUR IS NIET VAN PLAN HIER IETS AAN TE DOEN.

HELLUP! IK BEN VERLOREN...

!

DAT KOMT ERVAN ALS JE MIJ PROBEERT NA TE DOEN.

BEKOMEN VAN DE VERRASSING DAT ZIJN GAST EN VIJAND VERDWENEN ZIJN...

WAAR IS MIJN LOGÉ ? DIE IS HEM NATUURLIJK GESMEERD ZONDER TE BETALEN.

EEN BLIK UIT HET VENSTER DOET DE REST.

AH, DAAR IS HIJ!

KOM ONMIDDELLIJK TERUG, ANDERS SLUIT IK JE OP.

DE JONGEMAN IS VAN GOEDE WIL, MAAR DE ZWAARTEKRACHT IS NU EENMAAL STERKER.

LEER EERST EENS VLIEGEN.

HEE DAAR LOOPT IEMAND! **OPGELET! ONDERUIT!!**

AI, PAPA!

GELUKKIG MAAR DAT JE ALTIJD NOG OP JE OUDE VADER TERUG KUNT VALLEN.

OEKH!

GELUKKIG BRAK DE VADER DE VAL VAN DE ZOON EN DE BAARD DE VAL VAN DE VADER, MAAR INTUSSEN...

DIT LAAT IK NIET OVER MIJN KANT GAAN. DIT WORDT VERSCHRIKKELIJK. HET WORDT EEN BLOEDBAD.

VERSCHRIKKELIJK. ZIJN PIJP IS GEBROKEN.

JA, PAPA, IK BEN DE EERSTE MENS TER WERELD, DIE DIT KAN.

IK KAN NU DOOR MUREN HEEN WANDELEN.

HOEVEEL GELD HEEFT DAT GEKOST ?

GEEN STUIVER... KIJK... ABLADICORTICOLI...

DEPEER DEMONSTREERT ZIJN NIEUWSTE ONTDEKKING. HIJ SPREEKT DE FORMULE UIT - VOOR ZOVER HIJ ZICH DIE HERINNERT-EN...

SPAF

DE LOSBOL!

ACH, HIJ IS NOG JONG.

HEE DAAR! IK ZAL JULLIE...

EERST LEREN DOOR MUREN HEEN TE WANDELEN EN DAN VERTREKKEN ZONDER TE BETALEN ?!

NOEM JIJ **DIT** DOOR MUREN HEEN WANDELEN ?

WIND JE NIET OP MAN!

MAAR...

WAT MAAR ? OPLICHTER! IK ZAL JE EEN LESJE GEVEN.

DAT ZAL DAN WEL EEN LES WORDEN VAN DE SLAGERSVAKSCHOOL.

DE HEBZUCHTIGE MILORD KRIJGT OP EEN HEEL VREEMDE MANIER ZIJN REKENING BETAALD.
AI, DIE IS RAAK!
KINDEREN BEDUVELEN, HÈ? DAT KAN JE.
AU! OEIOEI! HELP! HELP! POLITIE...

POF
BANG
BWAM
PANG
TOK
PLAK
TSJOE
WAT EEN MOOIE STERREN!
MOOI VUURWERK, HÈ?
KWAK KWAK!

IK MOET ZEGGEN: U HOUDT VAN AFWERKEN.
JA, EN WIE NU NOG OVER GELD DURFT TE SPREKEN, ZAL IK...

EN NU: NAAR HUIS. EN NIET MEER MET DIE RARE PRAATJES AANKOMEN.

TOCH BEN IK BLIJ, DAT IK ZIJN BROER NIET BEN.
IK BELOOF PAPA, DAT...
STIL! HET DOOR MUREN WANDELEN IS NIETS VOOR OPGEVOEDE JONGENS.

EN TERWIJL DE TWEE MANNEN ZICH VAN HET LANDGOED VERWIJDEREN...
TJA, EEN OPFRISSERTJE KAN GEEN KWAAD.

OPZIJ, LELIJK SPOOK. IK HEB ER GENOEG VAN.
WAT EEN VIEZE VINGERS!

IK BEN TOCH TE TEER GEBOUWD VOOR DIT HARDE ZAKENLEVEN VOL TELEURSTELLINGEN.
JA, PAS OP VOOR JE BUIKJE. JE RAAKT HET NOG EENS KWIJT.

DIT IS HET VERSTANDIGSTE DAT JE OOIT GEDAAN HEBT!
JA, IK, MET MIJN DICHTERLIJKE GEEST, GA ME IN ENGELAND WIJDEN AAN DE AARDAPPELHANDEL.

DAN IS DUS EINDELIJK EEN EIND GEKOMEN AAN DE SCHANDELIJKE SPOKENHANDEL DANK ZIJ DE MOED VAN ONZE JONGE HELD...
ZIEZO, ER IS GERECHTIGHEID GESCHIED. HIER ZAL NOOIT GEEN SPOOK MEER VERSCHIJNEN.

MAAR NU BEN IK ER NOG NIET ACHTER, WAAR MIJN VADER ZIT, DIE AL VIJFTIG JAAR VERDWENEN IS. IETS IN ME ZEGT, DAT IK DIT PROBLEEM HIER NIET KAN OPLOSSEN.

GEHEEL IN GEDACHTEN VERZONKEN HOORT ARTHUR NIET HOE EEN KOETS DE BINNENPLAATS OP RIJDT.
ZAL DEZE NIEUWE FIGUUR OOK WEER MOEILIJKHEDEN BRENGEN?

de Prins en de Bedelaar

MILES HENDON EN DE JONGE KONING, EDWARD, ZITTEN IN DE GEVANGENIS IN AFWACHTING VAN HUN BERECHTING.

HENDON, DIE NOG STEEDS IN DE MENING VERKEERDE, DAT EDWARD EEN BEDELAARSJONGEN WAS, GAF DE OUDE MAN EEN SEINTJE, ZODAT DEZE BEGREEP, DAT HIJ ZICH VAN HEM NIETS AAN HOEFDE TE TREKKEN. DE OUDE MAN GING VERDER MET ZIJN VERHAAL.

OF ZOU TOM CANTY, DIE LANG GELEDEN MIJN KLEREN AANGETROKKEN HEEFT, MIJN PLAATS INGENOMEN HEBBEN! DAT IS ONGEHOORD!

HIJ DACHT ER LANG OVER NA. HET MOEST HAAST WEL ZO ZIJN. NIEMAND MISTE HEM. DUS MOEST TOM ZICH WEL VOOR HEM UITGEGEVEN HEBBEN. NOG VOOR DE KRONING WILDE HIJ IN LONDEN ZIJN, MAAR HET ZAG ER NIET NAAR UIT DAT ZE AL VRIJGELATEN ZOUDEN WORDEN.

HET BLEEF HEM MAAR BEZIGHOUDEN. EEN ANDER ZAT OP DE TROON EN HIJ, DE KONING, WAS OPGESLOTEN.

EN NIEMAND GELOOFDE HEM, OOK ZIJN MEDEGEVANGENEN NIET. ZO HIER EN DAAR HOORDE HIJ, WAARVOOR ZE OPGESLOTEN ZATEN, EN VOOR HET MERENDEEL WAREN HET KLEINE VERGRIJPEN, WAAR DESONDANKS DE DOODSTRAF OP STOND!

HELAAS ZOU DAT VOOR VELEN TE LAAT KOMEN, WANT ELKE DAG WERDEN ER GEVANGENEN WEGGEHAALD OM TERECHTGESTELD TE WORDEN.

NA VELE DAGEN IN DE GEVANGENIS TE HEBBEN DOORGEBRACHT WERDEN HENDON EN EDWARD VOOR DE RECHTER GEBRACHT.

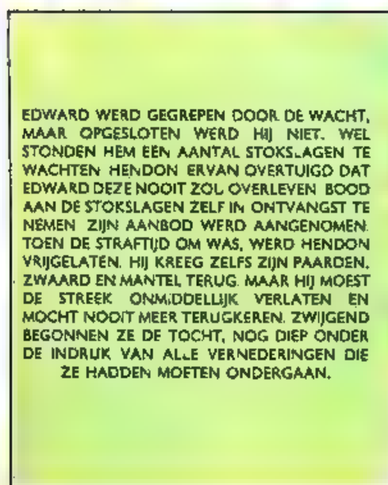
DE JONGE EDWARD WAS TE JONG EN WERD DIRECT VRIJGELATEN.

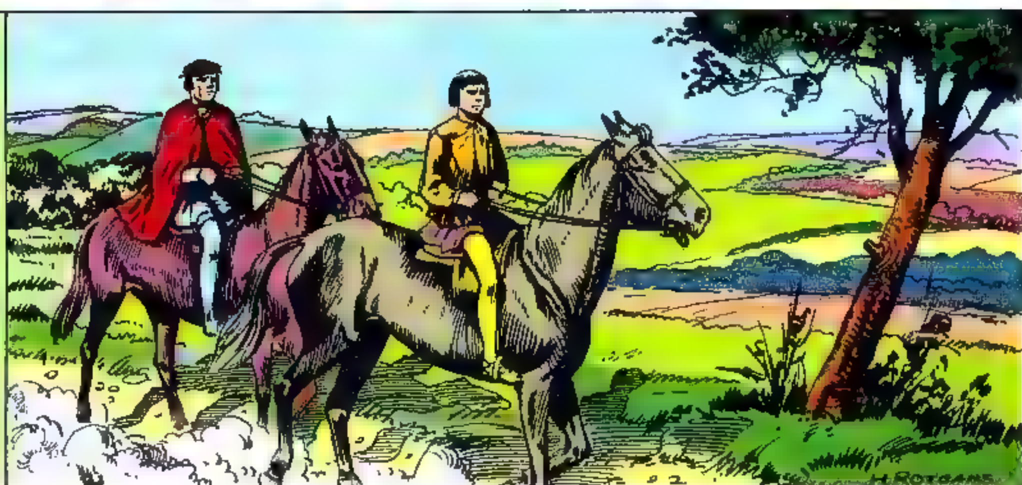
BEGELEID DOOR EEN TALRIJKE MENIGTE WERD HENDON NAAR DE MARKT GEBRACHT.

HIER WERD HIJ IN HET BLOK GESLOTEN OM ZO EEN SPEELBAL VAN HET GEPEUPEL TE WORDEN. ZE TREITERDEN EN SARDEN HEM ZO, DAT EDWARD ZICH MAAR NAUWELIJKS IN KON HOUDEN.

De avonturen van Susan

SUSANS MOEDER IS GESTORVEN, TOEN ZE HEEL JONG WAS. HAAR VADER IS NAAR AMERIKA GEGAAN OM DAAR ZIJN GELUK TE BEPROEVEN. NU HEEFT HIJ SUSAN PER BRIEF GEVRAAGD NAAR HEM TOE TE KOMEN. WE TREFFEN HAAR AAN BOORD VAN DE BOOT.

REIS JIJ ALLEEN ?

JA, MIJN MOEDER IS GESTORVEN EN IK GA NU NAAR MIJN VADER TOE.

IK HEB HEM IN VIER JAAR NIET GEZIEN. AL DIE TIJD HEB IK OP EEN KOSTSCHOOL GEZETEN.

NELLIE, WAT ZIE IK ? PRAAT JE TEGEN EEN VREEMDE ?

NELLIE, HOE VAAK MOET IK JE NOG VERBIEDEN TE PRATEN TEGEN MENSEN UIT DE DERDE KLAS ?

PARDON, MEVROUW. NELLIE EN IK HEBBEN GISTEREN KENNIS GEMAAKT, VLAK NA HET VERTREK UIT SOUTHAMPTON.

GEËRGERD LOOPT SUSAN WEG.

WAAROM ZIJN SOMMIGE MENSEN ZO ONVRIENDELIJK ?

HET IS NIET DE EERSTE KEER DAT SUSAN OP ZO'N MANIER BEHANDELD WORDT.

KIJK, MOEDER, DAAR IS DAT MEISJE UIT DE DERDE KLAS DAT ALLEEN REIST !

DIE MENSEN BENIJDEN ONS ZEKER WEL, OMDAT WIJ EERSTE KLAS REIZEN, HÈ ?

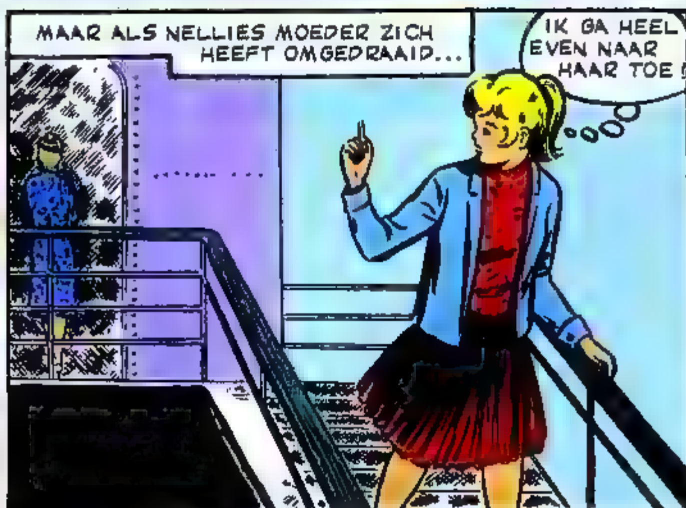
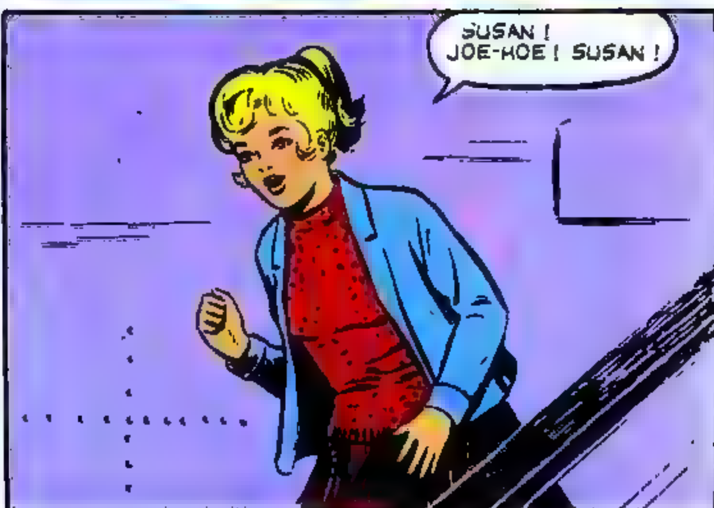
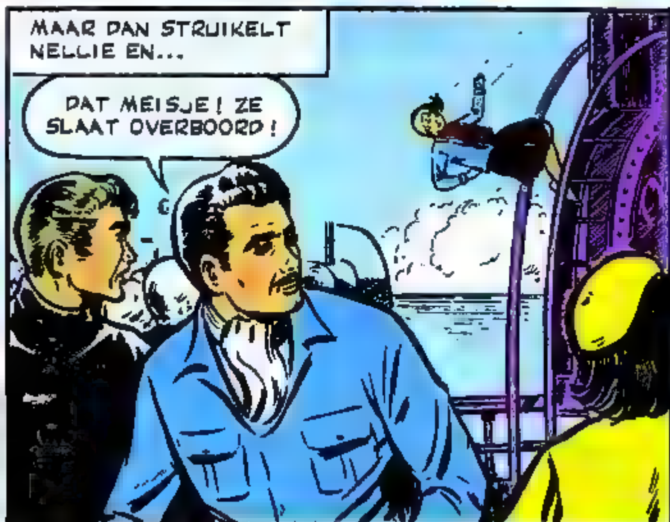
BEST MOGELIJK, NELLIE.

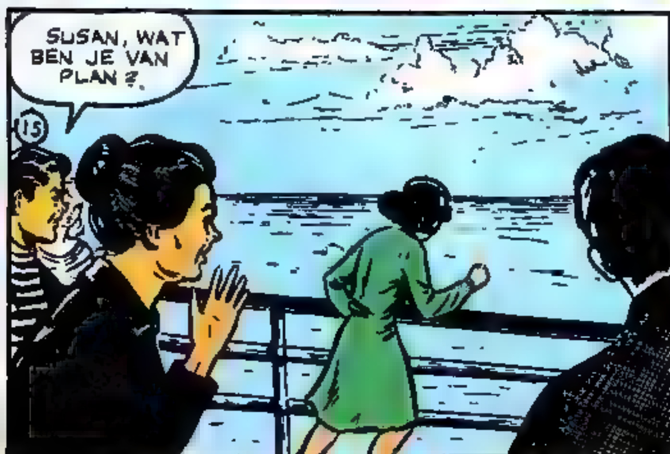
NELLIE VERGIST ZICH. SUSAN BENIJDT NIEMAND

KOM, SUSAN, ZING NOG EENS WAT VOOR ONS !

JA, ASJEBLIEFT ! JE HEBT EEN PRACHTIGE STEM !

MAG IK NAAR HAAR TOE, MOEDER?
NAAR DE DERDE KLAS? BEN JE MAL! DIE MENSEN ZIJN NIET VAN ONZE STAND!

SUSAN IS HEEL AARDIG. ZE GAAT OOK NAAR AMERIKA EN ZE HEEFT GEEN MOEDER MEER!
IK VERBIED HET JE! HOU EROVER OP!

MAAR ALS NELLIES MOEDER ZICH HEEFT OMGEDRAAID...
IK GA HEEL EVEN NAAR HAAR TOE!

SUSAN! JOE-HOE! SUSAN!

MAAR DAN STRUIKELT NELLIE EN...
DAT MEISJE! ZE SLAAT OVERBOORD!

¡AAAAAAAAH!

SUSAN, WAT BEN JE VAN PLAN?
15

SUSAN!
HOPELIJK KOM IK NIET TE LAAT!
ZAL SUSAN ERIN SLAGEN NELLIE UIT HET WATER TE REDDEN?

DINKIE

DOOR CAROL VOGES

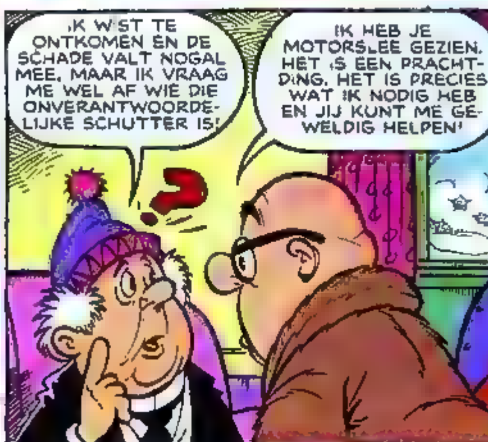

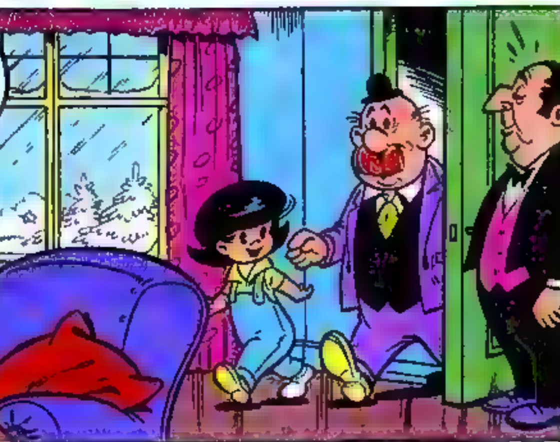

„Dat strikje krijg ik maar niet gemaakt!"

EVEN LACHEN

Oogarts: „Wat is dit voor een woord?"

„Ja, ziet u, meneer, mijn vrouw is ziek..."

Kleinduimpje onder de vogels

Kolibries zijn heel bijzondere vogels. De dwergkolibrie, een bepaalde soort, die vooral op het eiland Cuba voorkomt, staat officieel te boek als het kleinste vogeltje ter wereld. Deze hummel onder de vogels meet vijf en een halve centimeter, waarbij zijn staart en snavel (samen twee en een halve centimeter lang) inbegrepen zijn. In totaal zijn er zo'n vijfhonderd soorten kolibries, waarvan de grootste ongeveer twintig centimeter lang worden. Ondanks het feit dat kolibries zo klein zijn, zijn ze opvallend vlug en bijdehand. Ze kunnen als enige vogel ter wereld achteruitvliegen en zijn bovendien in staat rechtstandig te stijgen en te dalen en zijwaarts te vliegen. Ook kunnen ze volmaakt stilstaan in de lucht, waarbij ze razend snel met de vleugels klapwieken (vierenvijftig vleugelslagen per seconde). Vliegen ze recht vooruit, dan maken ze ongeveer vijfenzeventig vleugelslagen per seconde en hierbij kunnen ze een topsnelheid van vijfenzeventig kilometer per uur bereiken. De Noordamerikaanse kolibrie trekt soms over een afstand van meer dan zestienhonderd kilometer. Hij kan daarbij achthonderd kilometer afleggen zonder uit te rusten. De kracht die hiervoor nodig is, put het diertje uit de voorraad vet die het in zijn lichaam heeft opgespaard.

Voor kolibries geldt dat ze klein maar dapper zijn Vele vogeldeskundigen die deze kleine diertjes bestudeerd hebben, verklaren dat de moed van een kolibrie in geen enkele verhouding staat tot zijn omvang. Hij aarzelt geen ogenblik om een andere vogel — hoe groot die ook is — aan te vallen als die te dicht bij zijn nest komt.

Kolibries kunnen niet lopen. Dat komt doordat de poten door het lichaam worden omsloten. Alleen de tenen steken erbuiten. Een kolibrie kan een takje tussen zijn tenen vastgrijpen, maar als hij zich wil verplaatsen, moet hij zijn vleugels gebruiken. Hij heeft daarentegen wel een heel scherp gezichtsvermogen. Kolibries komen alleen voor op het westelijk halfrond. Ze zijn verspreid over heel Amerika, van Alaska tot in Patagonië. Net als de bijen verzamelen ze nectar uit bloemen. Hun voornaamste voedsel bestaat echter uit insekten en spinnen. Bij het bouwen van een nest gebruikt het wijfje vaak spinnewebben. Met de draden hiervan worden plantevezels bijeengebonden. Het geheel wordt daarna met mos of boombast bedekt. In het nest legt het vrouwtje twee witte eitjes. De jonge vogels worden door de moeder een tijdje gevoerd met voedsel dat ze zelf half verteerd heeft. Met haar lange snavel duwt ze dat in de bek van de jongen.

Op de volgende bladzijden heeft onze tekenaar een aantal kolibries afgebeeld. Links zie je een *trochilus bourcierius* en een *amethistkolibrie*, rechts (van boven naar beneden) een *topaaskolibrie*, een *vlagkolibrie* (let op de staart) en een *thalurania furchta eriphile*.

Kleinduimpje onder de vogels
SJORS

Het geheim van de grot

KORTE INHOUD: Dunk en Brownie zijn tijdens de kerstvakantie vanuit Australië naar Nieuw-Zeeland gekomen en nemen hun intrek op de vervallen Drie-Mijlenboerderij, die hun vader geërfd heeft van hun oudoom Angus. Volgens oom Angus is er op of bij de boerderij een schat te vinden. De kinderen ontmoeten Tom te Taniwha, een Maori-jongen, en zijn oude grootmoeder, die de boerderij wil kopen. Tijdens een wandeling valt Dunk in een diepe kuil.

4

„Wel verdraaid, wat is er gebeurd?" klonk nu een stem uit de diepte.

Brownie slaakte een diepe zucht van opluchting. Gelukkig, er scheen niets ernstigs met Dunk te zijn gebeurd.

„Zo liep ik tegen je te praten en zo zakte ik door de grond," ging Dunk in de diepte verder. „Brownie, waar zou ik terecht zijn gekomen?"

„Het lijkt mij een hol onder de grond," verklaarde Brownie. „Heb je je niet bezeerd?"

„Ik voel me precies een omelet," antwoordde Dunk verontwaardigd. Even was het stil. Toen ging hij weer verder: „Nee, ik geloof dat ik niet eens een schram heb opgelopen. Tjakkes, wat voel ik nou? Bah, beenderen!"

Brownie was zo opgelucht, dat ze hard begon te lachen. „Ik denk dat je in een grot terecht bent gekomen die met aarde afgedekt was. Denk je dat je eruit kunt klimmen?"

Ze wist het antwoord al op het moment dat ze de vraag stelde. Nu haar ogen een beetje aan de duisternis gewend waren geraakt kon ze zien dat de wanden van de koker naar de bodem toe wijd uitliepen. Zonder hulp zou geen levend wezen uit die grot kunnen komen.

Brownie begreep meteen hoe die beenderen daar in die grot terecht waren gekomen. Een koe of een ander beest moest ook eens in dat gat terecht zijn gekomen: Misschien was dat al heel lang geleden gebeurd.

Heel kalm, om haar broertje niet ongerust te maken, riep ze naar beneden: „Nee, Dunk, ik zie dat het niet gaat. Ik zal even naar huis lopen om een stuk touw te halen. Heb jij enig idee hoe diep je zit?"

Ze kon nu Dunks gezicht enigszins onderscheiden. Hij betastte de muur van de koker op zoek naar uitsteeksels en gaten. „Ik zit niet zo diep. Vast niet dieper dan tien meter. Als jij dat touw om een boom bindt, zal ik zo snel als een aap uit het gat kunnen klimmen."

„Dat geloof ik ook, Dunk. Houd je taai, ik ben vlug terug," zei ze vrolijk.

Brownie rende terug naar huis. Daar zag ze, naast de watertank, de grote gestalte van Tom. Hij gaf Chicken eten. Brownie hield halt. Even voelde ze zich opgelucht, want de Maori was groot en sterk genoeg om Dunk uit de koker te helpen. Maar zou ze Tommy wel vertellen wat er was gebeurd? Nu ze wist dat de Maori's het op de boerderij en het land van oudoom Angus voorzien hadden, leek het haar beter niet bij Tom in de schuld te komen staan. Ze moest proberen hem weg te krijgen voordat ze terugging met het touw.

HOOFDSTUK V

Tom keek op en wuifde naar Brownie toen ze snel de helling afrende. Aan de ene kant was ze blij toen ze zijn vriendelijke lach zag, maar aan de andere kant vond ze het verschrikkelijk vervelend dat ze hem op de een of andere manier moest proberen af te poeieren. Wat zou ze eigenlijk tegen hem zeggen? Brownie had er geen idee van.

Opeens gleed haar voet onder haar uit, alsof ze aan het schaatsenrijden was, en ze plofte met een smak op het pad. Door de val werd haar adem even afgesneden. Maar nog erger was dat er een snerpende pijn door haar enkel schoot. Ze ging rechtop zitten en met een schreeuw van pijn greep ze naar haar voet.

Tom kwam naar haar toe rennen. Chicken stond aan zijn ketting te rukken. Tranen van pijn en woede schoten in Brownies ogen. Verdorie, zei ze tegen zichzelf, het zal me toch niet gebeuren dat ik mijn enkel verstuikt heb? Alsjeblieft niet!

Met een pijnlijk lachje keek ze naar Tom, die nu bij haar stond. „Is het niet bespottelijk, Tom? Ik glibberde weg met mijn voet op dat modderige pad en ik geloof dat ik mijn enkel verstuikt heb."

Met vaardige vingers bevoelde Tom haar enkel. „Je hebt ook heel verkeerde schoenen aan! Als je hier gaat wandelen, moet je stevige laarzen aantrekken. Doet dit pijn?"

„Ja, ontzettend."

„Toch geloof ik niet dat hij verstuikt is. Ik denk eerder dat je een spier hebt verrekt."

Hij tilde haar op en droeg haar naar de boerderij. Brownie voelde zich erg verlegen met de situatie.

„Ach, Tom," protesteerde ze, „zet me toch neer! Ik kan best lopen."

Maar de pijn bleef voortduren. Brownie was woedend op zichzelf. Dat nu juist zo iets moest gebeuren, terwijl die arme Dunk daar in dat diepe hol met smart op haar zat te wachten tot ze terugkwam met een stuk touw. Wat zou ze het graag aan Tom vertellen. Dan kon hij haar broertje gaan redden. Maar ze voelde een groot wantrouwen tegen haar vriend en daarom hield ze haar mond. Als die Te Taniwha's werkelijk probeerden met trucs hun de boerderij afhandig te maken, dan moest ze zo weinig mogelijk met ze te maken hebben.

Zwijgend keek ze toe hoe Tom haar schoen uittrok en haar voet met koud water behandelde.

„Ja, hoor, het is alleen maar een verrekte spier. Je hebt geluk gehad, Brownie. Als je nu een paar uur rustig blijft zitten, dan zal het daarna wel beter gaan."

„Dank je, Tom. Hoe komt het eigenlijk dat je zoveel afweet van verrekte, verstuikte of verzwikte enkels?"

„O, dat komt, omdat ik boer ben op een nogal afgelegen boerderij. Wij kunnen voor kleine dingen geen dokter laten komen. Zodoende hebben we geleerd onszelf te redden. Maar waar is onze vriend Dunk eigenlijk? Zal ik hem even gaan zoeken en vertellen wat er gebeurd is?"

Brownie voelde zich wanhopig. Wat moest ze daarop zeggen?

„O, hij. . . hij is gewoon een eindje de weg afgelopen. Hij wil de omgeving goed leren kennen."

De leugen kwam moeilijk over haar lippen. Brownie voelde al een blos naar haar wangen stijgen. Ze wist zeker dat ze er zo schuldig uit zag als een hond die bij de slager een stuk leverworst had gestolen. Maar Tom knikte vriendelijk.

„Ik zal wel bij je blijven tot hij terug is."

„Ach nee, Tom, dat is werkelijk niet nodig."

Meteen dacht Brownie: ik heb ergens een stuk touw zien hangen. Waar was dat toch? Misschien tegen de buitenmuur van de keuken? Ja, dat was goed mogelijk. Maar stel je eens voor dat het touw in de loop der tijden verrot was! Stel je voor dat het zou breken en dat Dunk dan een lelijke tuimeling zou maken. Misschien kan ik beter een stuk ijzerdraad van de omheining nemen. Nee, dat gaat ook niet. Al het draad is verroest. O, wat zal die arme Dunk wel denken nu ik zo lang wegblijf? Hij zit daar maar in dat donkere gat.

Ze keek opeens op en zag dat Tom haar aanstaarde.

„Is werkelijk alles in orde, Brownie? Is er heus niets aan de hand? Als je je om iets zorgen maakt, zul je het me toch wel vertellen, nietwaar? Per slot van rekening zijn we vrienden, jij en ik en Dunk."

O ja, zijn we dat? dacht Brownie. Maar toen lachte ze vriendelijk naar Tom.

„Natuurlijk is alles in orde, Tom. Ik dank je vriendelijk dat je eten voor Chicken hebt gebracht en mijn voet hebt verzorgd. Ik zal je nu niet langer ophouden."

Ze bemerkte zelf tot haar schrik hoe onvriendelijk en kattig haar stem klonk. De donkere ogen van Tom werden groot van verbazing. De lach verdween van zijn gezicht.

Brownie zag dat ze Tom echt pijn had gedaan met haar onaardigheid en ze schaamde zich heel erg. Hij had zijn best gedaan om de twee jonge vreemdelingen uit Australië te helpen en als dank kreeg hij snauwen en het advies om maar op te hoepelen.

Haastig zei ze: „Ik bedoelde het niet zo. Weet je, het komt eigenlijk doordat. . ."

Toms gezicht stond uitdrukkingloos. Hij stond daar als een uit ebbehout gesneden beeld. Hij pakte zijn tas op en gooide hem over de schouder. IJzig zei hij: „Als je me weer eens nodig hebt, weet je waar je me kunt vinden."

„Tot ziens," mompelde Brownie, rood van narigheid. Ze had zich nog nooit in haar hele leven zo miserabel gevoeld, zo ondankbaar en onbeschoft. Zelfs de wetenschap dat Tom niet eerlijk tegenover hen was, kon haar niet troosten. Ze hoorde zich onder alle omstandigheden netjes tegenover anderen te gedragen. Woedend op zichzelf begon ze door het huis te strompelen op zoek naar het touw.

Als ze op haar enkel moest steunen, leek het wel alsof ze door de grond ging. Maar toch hobbelde ze verder naar de achterkant van het huis. Voorzichtig gluurde ze om de hoek of Tom misschien ergens te zien was. Maar er bewoog niets in de groene heuvels.

Het touw hing inderdaad waar zij had gedacht. Het was een rol van misschien wel twintig meter, keurig bijeengebonden en aan de uiteinden zorgvuldig afgewerkt. Ze verbaasde zich wel een beetje over dit goedverzorgde gereedschap, maar ze was te blij met haar vondst om er lang bij stil te staan. Strompelend, hinkelend en kreunend ging ze terug naar het gat, waarin haar broer was verdwenen.

Haar voet deed ontzettend pijn, maar ze was het toch wel met Tom eens dat hij niet verstuikt was. Ze had het alleen niet slechter kunnen treffen: dit was geen moment om een pijnlijke voet te hebben. Eindelijk bereikte ze het gat. Er was nog meer aarde omlaaggestort, zodat het gat nu wel anderhalve meter breed was.

„Dunk," riep ze omlaag, „daar ben ik. Is alles goed met je? Het spijt me dat ik zo laat ben, maar. . ."

„O, het hindert niet, hoor," riep Dunk terug. „Ik heb me best geamuseerd. Het is hier gezellig. Maar probeer me nu alsjeblieft hier zo gauw mogelijk uit te krijgen. Zie je ergens een stevige boom?"

„Ja, dat is in orde. Ik zal het touw eraan vastbinden."

„Doe het dan alsjeblieft goed. Maak niet zo'n stomme meisjesknoop, die meteen weer losvliegt."

Brownie sloeg het touw om de boom en knoopte het vast. Toen trok ze er uit alle macht aan, maar het hield goed. Ze liep terug naar het gat en liet het touw zakken.

„Lang genoeg, hoor," riep Dunk vrolijk omhoog. „Let op, daar kom ik aan."

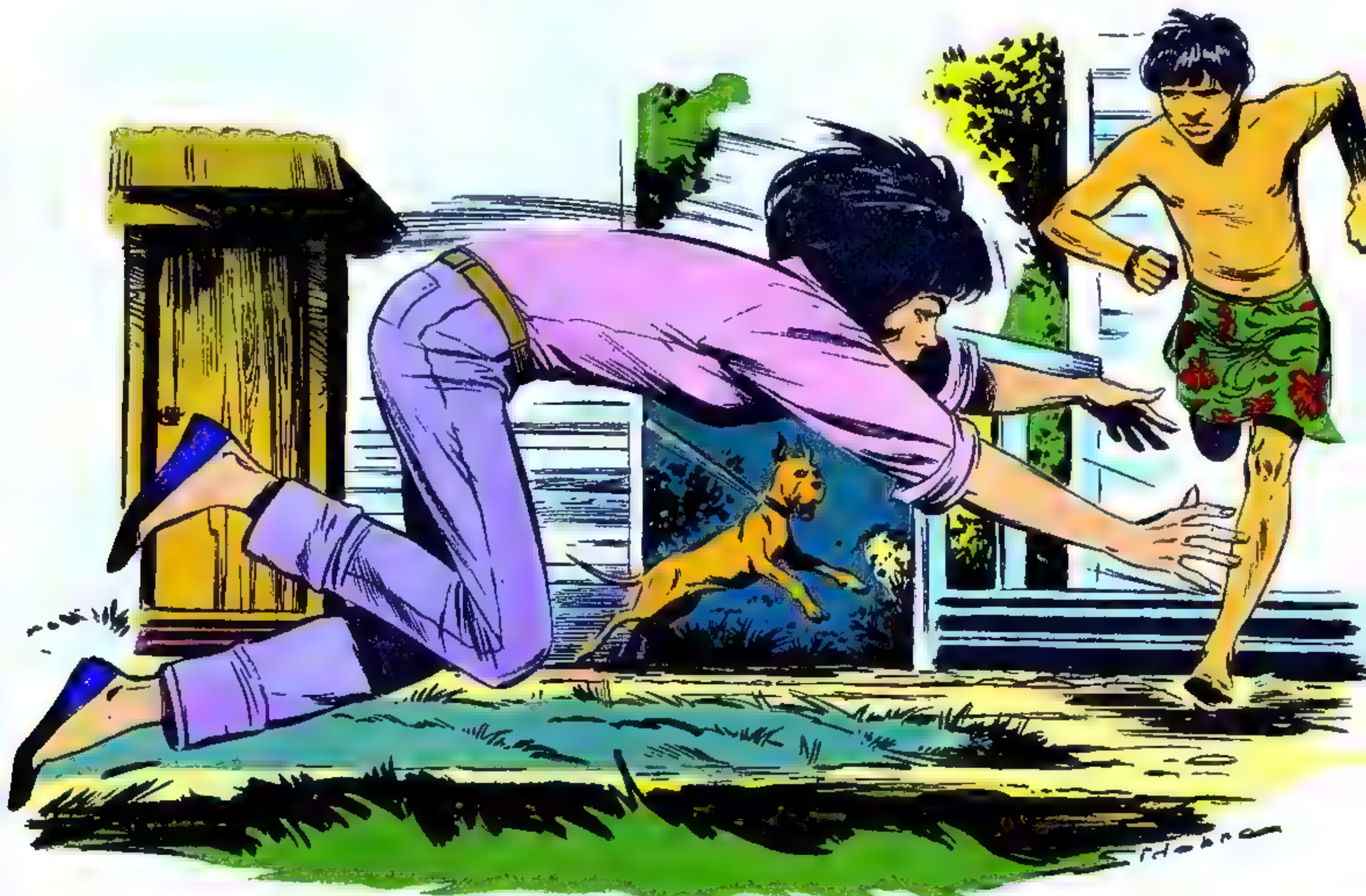
Dunk was op school altijd verzot op gymnastiek geweest. Hij klom als een aap langs het touw omhoog. Daar verscheen zijn hoofd boven de rand en een ogenblikje later liet hij zich naast zijn zuster op de grond vallen. Zijn kleren zaten vol aarde en zijn armen en benen waren verschrikkelijk smerig, maar hij scheen helemaal ongedeerd te zijn. Zijn ogen schitterden opgetogen.

„Nu zal ik je eens iets vertellen!" barstte hij los. „Ik kan het gewoon zelf niet geloven."

Brownie keek hem achterdochtig aan. „Je bent toch niet op je hoofd gevallen, hè?"

„O, Brownie, doe niet zo idioot. Nee, het is geweldig, het is fantastisch!"

„Wat is in vredesnaam zo geweldig en fantastisch?"

...en ze plofte met een smak op het pad.

„Nou, toen mijn ogen een beetje gewend raakten aan de duisternis daar beneden — het is er niet echt donker, meer schemerig — dacht ik: laat ik eens een beetje de zaak verkennen. Ik had toch niets anders te doen. Aan de ene kant van dat gat was een soort boog en daar heb ik me doorheen gewurmd en. . . o, Brownie!"

„Vertel dan toch verder, jò," riep Brownie uit.

„Een grot, een enorme grot!"

Brownie keek haar broer met open mond aan. Dunk ging vlug verder: „Ik durfde niet zo ver te gaan. Ik dacht: misschien zijn er wel gaten of spleten in de grond waar ik in kan vallen. Ik kon natuurlijk niet zo best zien. Maar de grot leek me zo groot als een kathedraal met prachtige druipsteenkegels, die daar als een ketting hingen en grote pilaren, die van de grond oprezen. Precies bomen in een sparrenwoud. En wat denk je verder, Brownie?"

„Wat zou ik moeten denken?" zei Brownie ademloos.

„Dicht bij die boog naar het gat was een richel en kijk eens wat ik daar heb gevonden!"

Hij graaide in zijn blouse en haalde twee batterijen te voorschijn. Met glinsterende ogen wachtte hij op Brownies reactie.

„Ze zijn nog droog," zei ze langzaam. „Het zuur heeft nog niet eens het metaal aangevreten. Dat betekent dus dat ze nog vrij nieuw zijn."

„Oom Angus!"

„Natuurlijk, ze moeten van oom Angus zijn geweest. Nu weten we meteen waar oom Angus en Chicken heen gingen als ze spoorloos waren. Ze waren hier de boel aan het verkennen."

„Wacht eens even. De enige weg is door het gat in de grond en dat was bedekt met aarde en bladeren," merkte Dunk op.

„Ja maar, Dunk, snap je dan niet dat er ergens een andere ingang moet zijn? We kunnen zeggen dat jij door de achterdeur bent binnengekomen. Het lijkt me goed mogelijk dat dit het waardevolle is, waarover oom Angus het had."

„Misschien is er iets waardevols in de grot verborgen. Maar dat vind ik niet eens zo belangrijk! Ik vind het geweldig dat er grotten, heel oude grotten zijn op ons eigen land. We kunnen ze gaan onderzoeken, Brownie. Wat een buitenkans! Zo iets overkomt praktisch geen mens."

Brownie was net zo opgewonden als haar broer. Ze was helemaal vergeten hoe vervelend ze Nieuw-Zeeland had gevonden tijdens het begin van haar vakantie.

„We moeten de andere ingang vinden," zei ze vastbesloten. „Waarom heeft oom Angus niét aan vader geschreven waar die ingang is?"

Dunk lachte geheimzinnig. „Maar Chicken weet het! Hij wil ons vast wel naar die ingang brengen."

„We kunnen het in elk geval proberen. Vooruit, Dunk, laten we hem gaan halen." Brownie sprong op, maar meteen schreeuwde ze van pijn.

„Alle mensen, ik was helemaal mijn enkel vergeten! Ik ben gevallen en heb toen lelijk mijn enkel bezeerd. Daarom bleef ik zo lang weg. Moet je eens kijken."

Ze stak haar geblesseerde voet naar voren. Hij begon al enigszins blauw te worden.

„Morgen zal hij wel beter zijn," zei ze optimistisch.

„Maar ik kan niet tot morgen wachten. Ik tril van spanning," riep Dunk uit. Toen vervolgde hij vrolijk: „Maar ik kan toch alleen gaan!"

„Daar komt niets van in," zei Brownie beslist. „En je hoeft echt niet te zeuren, want het gebeurt niet. Ik ben de baas. Dat heeft vader zelf gezegd."

De hele weg naar huis bleef Dunk zeuren, maar het hielp hem niet. Brownie, die moedig voortstrompelde, schonk helemaal geen aandacht aan zijn smeekbeden.

Toen ze de heuvels achter zich lieten liggen en bijna de Drie Mijlen hadden bereikt, stond Tom te Taniwha op achter het struikgewas. Hij keek de twee Australiërs peinzend na. Hij had gezien hoe Brownie Dunk uit het gat had geholpen en hij had flarden van het opgewonden gesprek tussen broer en zuster gehoord. Met een bezorgde blik op zijn gezicht draaide hij zich om en begon het smalle pad langs de kloof, dat naar zijn boerderij leidde, te beklimmen.

Brownie wist niet hoe snel ze met haar voet in een bak ijskoud water uit de tank moest gaan zitten. Dunk zocht wat eten bijeen, onderhand nog steeds mopperend en uitdrukking gevend aan zijn teleurstelling.

Toen ze landerig zaten te eten, vertelde Brownie hoe vervelend ze het vond dat ze Tom zo onaardig had behandeld. Dunk vond het ook erg.

„Het spijt me werkelijk enorm. Maar ik wist echt niet wat ik moest zeggen om hem kwijt te raken. Verdorie, waarom moet nu juist Tom in een komplot tegen ons zitten?"

Een roffel op de deur deed de Mackenzies opspringen als wilde konijnen.

„Is er iemand thuis?" riep een jolige stem.

„O, het is meneer Hepple uit de winkel maar," zei Dunk opgelucht. „Ik dacht dat de hele Te-Taniwhastam ons kwam overvallen."

De winkelier kwam een telegram brengen. Nieuwsgierig bleef hij rondhangen tot Brownie het telegram opende. Met een lachje zei ze: „O, het is van vader. Hij komt woensdag. Hartelijk bedankt voor het brengen, meneer Hepple."

„Niks te danken, hoor, meisje. Zo,

„Let op, daar kom ik aan!"

jullie vader komt dus woensdag, hè? Dat duurt nog even. Weten jullie zeker dat jullie het zo lang kunnen redden met jullie tweetjes?"

„O, we vinden het zalig," zei Dunk geheel volgens de waarheid.

„Nou, jullie zien me nog weleens met kranten of iets anders. En onthoud goed: als jullie me opeens nodig mochten hebben, dan is het maar een klein eindje de weg af, hoor."

Zodra de winkelier verdwenen was, greep Dunk het telegram. Wat zijn vader werkelijk had geseind was „Veel belangstelling voor Maori-aanbod. Hou het warm tot ik woensdag kom. Vertrouw op jullie. Groeten, vader."

„Alles goed en wel," zei Dunk, „maar hoe kunnen we het zaakje warm houden, nu Tom zich door jou beledigd voelt?"

„Ik heb hem niet beledigd," zei Brownie boos. „Dat was helemaal mijn bedoeling niet; dat weet je best. En als zijn familie zo graag de Drie Mijlen wil hebben, dan zal zo'n kleinigheid heus geen gewicht in de schaal leggen. Maar we moeten ze in elk geval op de hoogte brengen van vaders telegram. Hij zegt dat hij op ons rekent."

„Hij komt lekker pas woensdag," zei Dunk opgetogen. „We hebben nog een zee van tijd om de grotten te onderzoeken. Zalig, ik heb er zo'n zin in."

Bedelend keek hij naar Brownie. „Mag ik niet naar de Te Taniwha's gaan om te vertellen van vaders telegram?"

Brownie keek hem wantrouwend aan. „Ga je daar dan rechtstreeks heen? Zul je niet proberen de ingang van de grot te vinden?"

Dunk knikte. „Dat zweer ik je."

Hij bleef een hele tijd weg. Brownie strompelde een beetje door het huis. Ze zorgde ervoor dat haar enkel zoveel mogelijk rust kreeg. Toen Chicken eindelijk aansloeg, slaakte ze een zucht van opluchting. Daar zou Dunk wel weer zijn

„Ze waren niet thuis," riep hij toen hij het huis was genaderd.

„Was er niemand van de Te Taniwha's? Weet je het zeker?"

„Het huis was helemaal gesloten en er stond ook geen auto in de garage. Toen heb ik maar een briefje geschreven en onder de deur doorgeschoven."

„Ach, ik denk dat ze even naar het dorp waren om wat boodschappen te doen. Ik ben in ieder geval blij dat je Tom niet hebt ontmoet. Ik vind die zaak met Tom toch zo vervelend."

„Het is ook vervelend, maar je moet niet overdrijven. Per slot maken zij dat afschuwelijke geluid en dat is toch de misselijkste streek die je kunt bedenken. Maar hoe gaat het nu met je voet?"

Brownie streek over haar enkel. „Een stuk beter, kijk maar. En het doet lang zoveel pijn niet meer."

„Fijn," zei Dunk blij. „Misschien kunnen we dan morgen met Chicken op onderzoek uitgaan."

De dag ging langzaam voorbij. Zowel Brownie als Dunk was blij toen ze naar bed konden gaan. Tegen de ochtend werd Brownie wakker. Ze verwachtte elk ogenblik het afschuwelijke geluid te horen. Maar er gebeurde niets. Het was een prachtige, windstille ochtend. Brownie bleef gespannen bij het raam zitten. De zon kwam op en het gouden licht viel in een brede bundel over de vloer van haar slaapkamer. Langzaam voelde ze zich weer ontspannen. De Te Taniwha's hielden zich om de een of andere reden koest. Of misschien waren ze wel weg. Ze strekte zich nog even behaaglijk uit op het smalle bed en de gebeurtenissen van de afgelopen dagen gingen als een film aan haar voorbij.

Opeens, uit een geheimzinnige diepte van haar geheugen, borrelde het antwoord op op een vraag, die haar al plaagde sinds ze voor het eerst Chicken had gezien en geroken. Ze sprong van het bed.

„Ammoniak," riep ze uit. „Daar ruikt hij naar!"

Opgewonden liep ze Dunks kamer binnen en schudde hem wakker.

„Ammoniak, Dunk. En ammoniak betekent vleermuizen. Chicken ruikt naar vleermuizen!"

Dunk wreef slaperig met zijn vuisten in zijn ogen. „Je ziet ze vliegen," zei hij toen.

HOOFDSTUK VI

Langzaam ging Dunk overeindzitten, nog steeds in zijn ogen wrijvend.

„Dat was een leuke manier om iemand wakker te maken," zei hij knorrig. „Het kan Chicken geen biet schelen dat hij naar vleermuizen ruikt, dus waarom zou ik me daar druk over maken?" Hij zweeg. Maar toen begon er opeens een lichtje in zijn ogen te dansen.

„Brownie! Vleermuizen wonen in grotten!"

„Ja, meneer, daar zeg je wat. En hoe vaak heeft Chicken naar vleermuizen geroken sinds wij hier zijn? Twee keer? Drie keer? Hij is in de grot geweest, Dunk. Hij weet de ingang en ik ben er zeker van dat hij er al vaak is geweest."

„Ja maar, Brownie, waarom zou Chicken eigenlijk belangstelling voor grotten hebben? Een hond die belangstelling heeft voor grotonderzoek, nou vráág ik je!"

„Het kan me geen laars schelen waarom hij naar de grotten gaat. Ik weet alleen dat we hem gewoon moeten volgen. We moeten hem de hele tijd op zijn hielen blijven zitten, want we moeten die grotten hebben gevonden voordat vader hier komt. Wat ben ik blij dat mijn voet weer zo'n stuk beter is. Vooruit, Dunk, laten we ontbijten."

Ze ontbeten zo snel ze konden en ruimden toen vlug de boel op.

Brownie bevrijdde Chicken van zijn ketting. Toen zei ze tegen de vrolijk kwispelende hond: „Vooruit, Chicken, ga zoeken, zoek!"

Chicken hief zijn kop schuin naar haar op en bleef haar met de tong uit zijn bek aankijken. Hij scheen te vragen wat hij moest gaan zoeken.

„Zoek de grotten," zei Dunk.

Brownie begon te giechelen. „Wat ben jij een sufferd, zeg. Denk je werkelijk dat die hond het woord grot kent?"

Ze zwaaide met haar hand in de richting van de heuvels. „Zoeken, Chicken."

Luid blaffend ging Chicken ervandoor. De kinderen volgden hem zo snel zij konden.

„We moeten hem goed in de gaten houden," zei Brownie ademloos. „En dat zal niet meevallen, want hij is zo vlug."

Chicken vond het „ga zoeken"-spelletje bijzonder leuk. Hij vond van alles en nog wat. Hij vond konijnen, wilde fazanten en een hooghartige, geelogige valk, die zich te goed deed aan een aal; het was een eerbiedwaardige collectie dieren. Hij snuffelde zelfs in de beek rond, alsof hij probeerde een forel te verschalken, zoals Dunk afkeurend opmerkte.

„Daar kan die arme Chicken toch niets aan doen," hijgde Brownie. „Maar heus, Dunk, als ik nog een stap doe, val ik er beslist bij neer. Mijn benen zijn als lood en mijn enkel begint weer pijn te doen."

Aandachtig bekeek ze de kalkstenen rotswanden, die als muren omhoogrezen.

„Laten we morgen hier weer gaan kijken. Die rotsmuur lijkt me precies geschikt om een ingang tot de grot te verbergen."

„En we zijn er al langs gelopen," protesteerde Dunk.

„Dat zegt niets," vond Brownie beslist. „Er zitten zoveel kreukels in die wand, het is precies een oud laken. Kijk eens naar al die richels, die bedekt zijn door klimopranken. Vooruit, Dunk, het is genoeg geweest voor vandaag."

„Hè jakkes," zei Dunk teleurgesteld.

Maar Brownie bleef op haar stuk staan. „We hebben immers de tijd tot woensdag en we zullen voor die tijd heus wel het goede spoor hebben gevonden."

De volgende ochtend was het weer rustig. Ja, Ja, Brownie moest er om lachen, de Maori's waren weg en nu was dat door merg en been gaande geluid er ook niet. Maar ze zou het ze wel betaald zetten! Ze maakte Dunk wakker. Misschien zouden ze vandaag veel kunnen doen. Haar voet was bijna weer helemaal normaal. Ze kon haar wandelschoenen gemakkelijk aan.

Dunk stond meteen naast zijn bed. Zijn haren stonden overeind en zijn ogen glinsterden van opwinding. „Laten we een stuk touw meenemen, Brownie, en een zaklantaarn. . ."

„We nemen onze boterhammen voor de lunch mee," besloot Brownie even later. „We stoppen ze in de tas die we in het vliegtuig hebben gekregen, met het touw. Als we dan Tom te Taniwha tegen het lijf lopen, ziet hij niet wat we bij ons hebben. Het gaat hem niets aan."

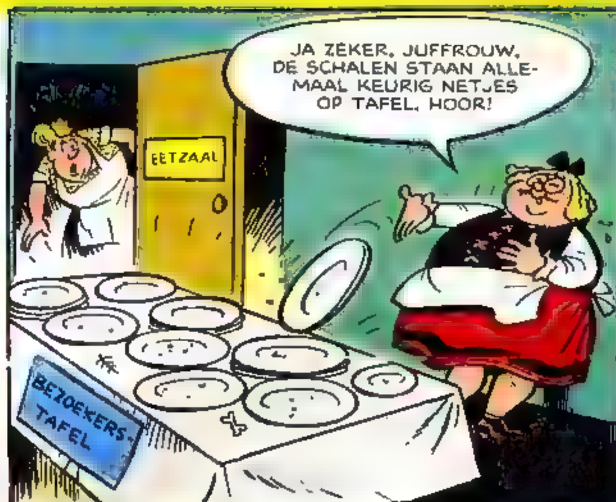
WORDT VERVOLGD

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

ENIGE TIJD LATER..
SMAK SMAK
ZO. DAT IS KLAAR. HEB JE ALLE SCHALEN OP TAFEL GEZET, DIENSTER?
KEUKEN

JA ZEKER, JUFFROUW. DE SCHALEN STAAN ALLEMAAL KEURIG NETJES OP TAFEL, HOOR!
EETZAAL
BEZOEKERS-TAFEL

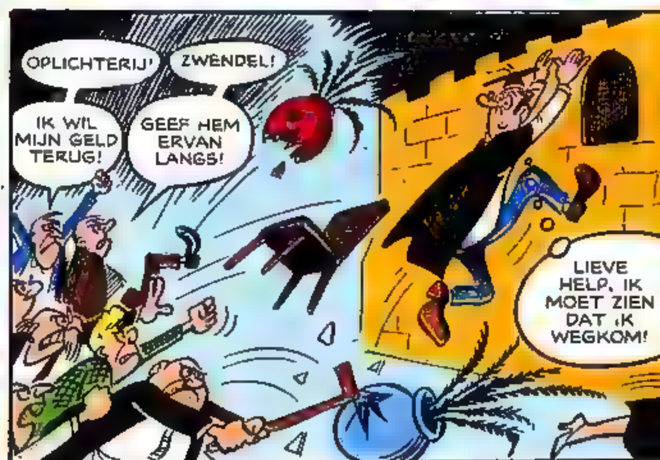

WAT?! JE HEBT ALLES OPGEGETEN! KOM HIER JIJ!!
OEI, MET DIE DEEGROL ZIET ZE ER GEVAARLIJK UIT! IK GA ER VANDOOR!

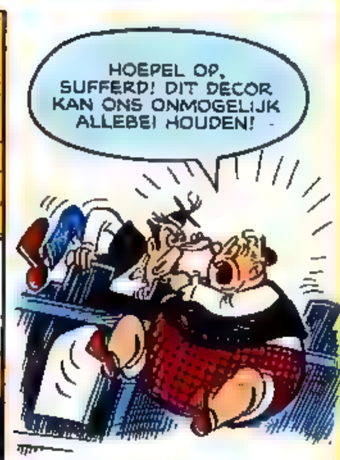

HEE, DIE RUG KOMT ME BEKEND VOOR! HET IS BILLIE!
KRAK

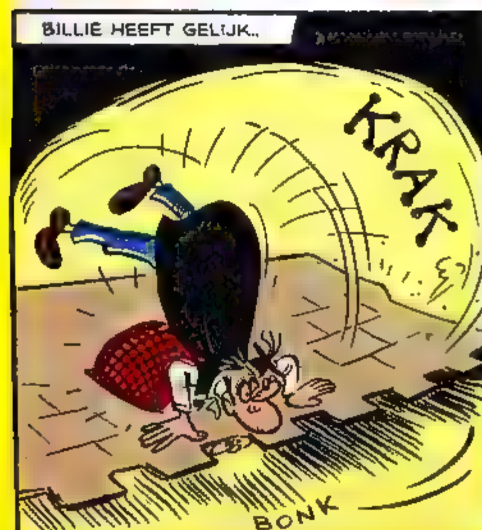

IK VERSTOP ME IN DIT DONKERE HOEKJE!
DECOR VAN TONEEL-STUK

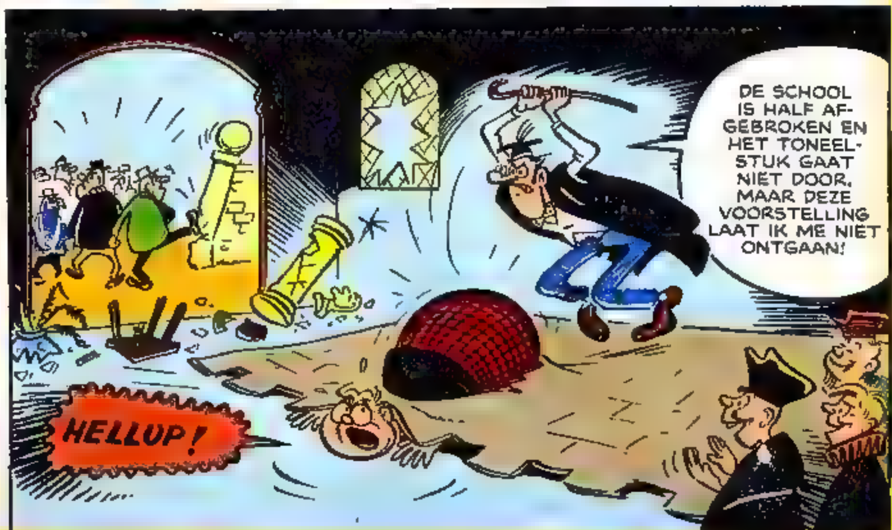

AAN DE VOORZIJDE VAN HET DECOR..
HA, HA, ZE IS ME KWIJTGERAAKT!
WELKOM, DAMES EN HEREN! IN DE PAUZE NA HET EERSTE BEDRIJF VAN ONS STUK ZAL U EEN GRATIS MAALTIJD WORDEN AANGEBODEN!

NEE, DAT KAN NIET! AL HET ETEN IS WEG! BILLIE HEEFT ALLES OPGEGETEN EN DAARNA IS HIJ VERDWENEN!

OPLICHTERIJ!
ZWENDEL!
IK WIL MIJN GELD TERUG!
GEEF HEM ERVAN LANGS!
LIEVE HELP, IK MOET ZIEN DAT IK WEGKOM!

HOEPEL OP, SUFFERD! DIT DECOR KAN ONS ONMOGELIJK ALLEBEI HOUDEN!

BILLIE HEEFT GELIJK..
KRAK
BONK

DE SCHOOL IS HALF AFGEBROKEN EN HET TONEELSTUK GAAT NIET DOOR, MAAR DEZE VOORSTELLING LAAT IK ME NIET ONTGAAN!
HELLUP!

LES COMPAGNONS

Een van de bekendste Franse zanggroepen is ongetwijfeld „Les compagnons de la chanson". Ze genieten grote roem in Europa en daarbuiten en hebben hun sporen in de lichte muziek al volop verdiend. De reden dat we in dit nummer aandacht aan deze bekende zangers schenken, is dat ze dit jaar precies drieëntwintig jaar als groep bestaan. Drieëntwintig jaar is een enorme tijd en natuurlijk moet er een geheim schuilen achter deze lange samenwerking, een geheim dat er de verklaring voor is.

De leden van „Les compagnons" geven dit onmiddellijk toe. Het geheim van hun lange samenwerking is, zo zeggen ze, hun hechte vriendschap. Interne moeilijkheden of ruzies komen niet voor en als ze het ooit een keer niet eens zijn over een liedje, over muziek of over de presentatie, dan gaan ze over tot stemming. Ieder brengt zijn stem uit en de meerderheid van stemmen geeft de doorslag. Door stemming ook nemen ze grote en gewichtige besluiten in verband met hun carrière: de keuze van een nieuw chanson, het al of niet aangaan van een contract, het al of niet veranderen van platenmaatschappij.

De negen leden van „Les compagnons" komen elke dag bij elkaar om te repeteren, om opnamen te maken, om televisieuitvoeringen voor te bereiden enzovoort. Maar zodra ze klaar zijn, gaan ze weer uit elkaar. Gaan ze op tournee, dan rijden ze ieder in hun eigen auto naar de plaats waar ze optreden. Als ze dat willen, kunnen ze op die manier ook hun gezin meenemen. Alle leden zijn getrouwd. Een grappige bijzonderheid: samen hebben ze negen dochters en negen zoons!

Drieëntwintig jaar geleden is de groep opgericht. Men begon met folkloristische liedjes, waarmee ze direct veel succes boekten. Aanvankelijk waren ze met veertien leden, onder wie vier zangeressen. Deze vier zangeressen én één zanger hebben de groep verlaten op het einde van de oorlog.

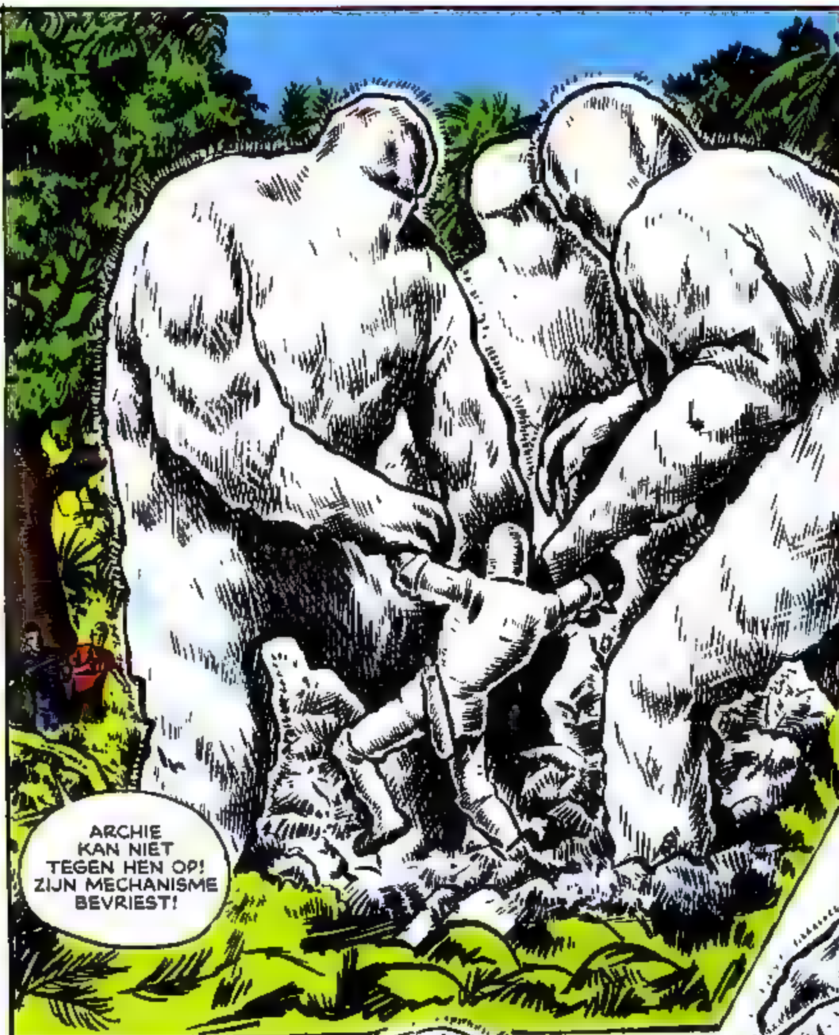
In 1946 kreeg de groep plotseling enorme bekendheid. Edith Piaf woonde een optreden van „Les compagnons" bij en was enthousiast over hun prestaties. Ze tekende een contract met hen en het resultaat was een nauwe samenwerking tussen de groep en de kleine, wereldberoemde zangeres. Een van hun gezamenlijke successen uit die tijd was het nummer „Les trois cloches", dat ze nog altijd, bij ieder optreden, ten gehore brengen als eerbewijs aan de grote Edith Piaf. „Les compagnons" werken ook samen met bekende zangers als Aznavour en Trenet, wier beroemde liedjes ze op hun repertoire hebben staan.

Het geheim van het succes van de groep moeten we zoeken in hun vriendschap, maar ook in hun nauwe samenwerking en vooral in het feit dat ze hun liedjes niet alleen zingen (en hoe!), maar ook spelen. Ze beelden hun chansons op het toneel uit en zijn behalve zangers ook voortreffelijke acteurs.

DE MAN VAN STAAL

TERWIJL ZE OP ZOEK ZIJN NAAR DE GEHEIMZINNIGE DIAMANTENGEEST, STUITEN TED, KEN EN ARCHIE MIDDEN IN HET OERWOUD OP EEN AANTAL REUSACHTIGE GESTALTEN. DE IJSGEESTEN. DEZE WETEN ARCHIE TE OVERMEESTEREN.

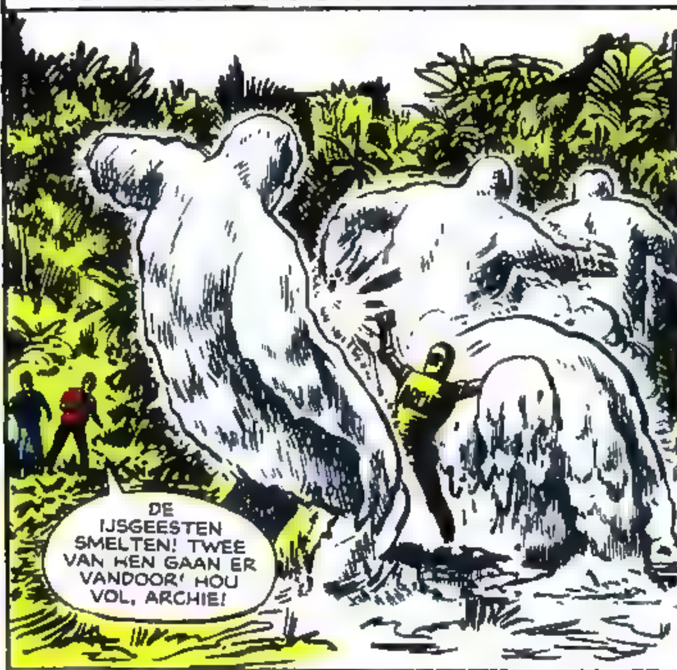

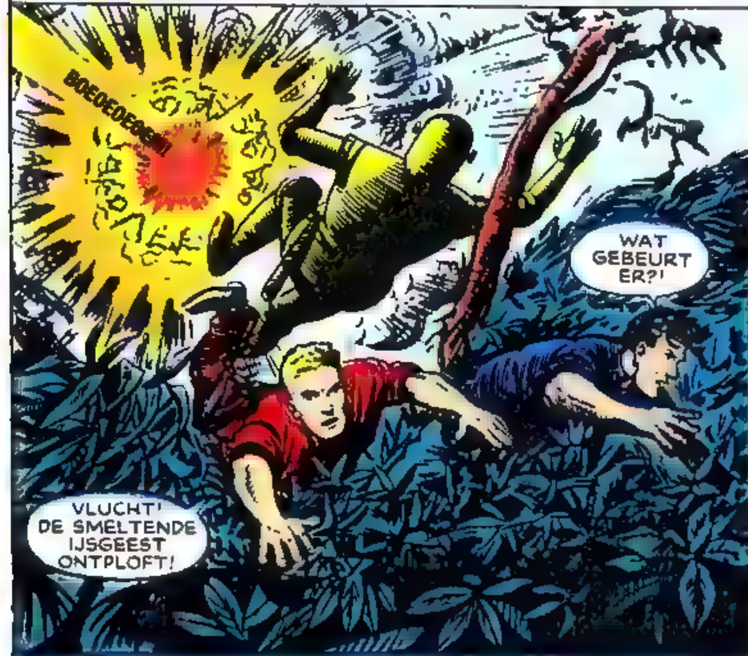
ARCHIES WARMTEAPPARATUUR TREEDT IN WERKING...

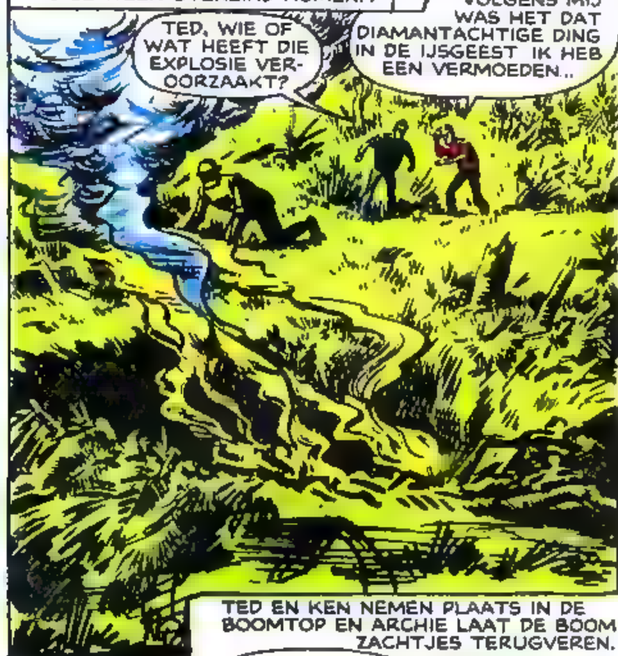
ARCHIE WORDT WARM!

HET WERKT! HET IJS SMELT! GEEF ZE VAN KATOEN, ARCHIE! JE BENT NOG NIET VERLOREN!

DE HITTE WORDT GROTER EN DE KANSEN KEREN...
DE IJSGEESTEN SMELTEN! TWEE VAN HEN GAAN ER VANDOOR! HOU VOL, ARCHIE!

ER KLINKT EEN GETIK EN BINNEN IN EEN SMELTENDE GESTALTE GLINSTERT IETS...
TERUG! TERUG! GEVAAR!
ER IS IETS AAN DE HAND! ZIE JE DAT DING GLINSTEREN? ARCHIE IS IN PANIEK!

EEN OGENBLIK LATER HEEFT ER EEN EXPLOSIE PLAATS.
WAT GEBEURT ER?!
VLUCHT! DE SMELTENDE IJSGEEST ONTPLOFT!

ALS ZE WEER OVEREIND KOMEN..
TED, WIE OF WAT HEEFT DIE EXPLOSIE VEROORZAAKT?
VOLGENS MIJ WAS HET DAT DIAMANTACHTIGE DING IN DE IJSGEEST. IK HEB EEN VERMOEDEN...

LEVENDE DINGEN ONTPLOFFEN NIET, DUS MOETEN DIE IJSGEESTEN ROBOTS ZIJN! DAT BETEKENT DAT ZE DOOR IEMAND BESTUURD WORDEN, VOLGENS MIJ DOOR DE DIAMANTENGEEST...

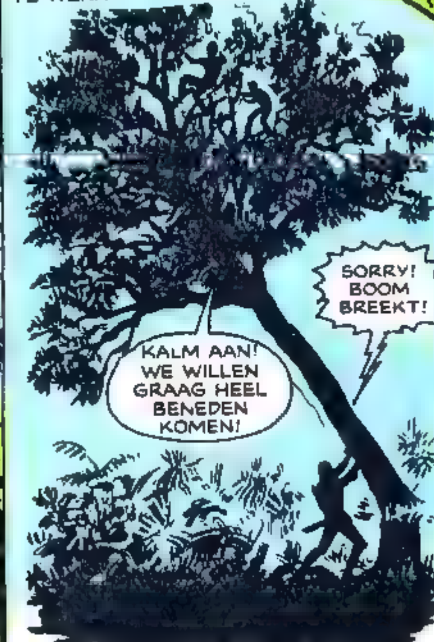

TED GEEFT ARCHIE EEN BEVEL.
BUIG DIE BOOM NAAR BENEDEN, ARCHIE, ZODAT WIJ ERIN KUNNEN KLIMMEN!
WAT BEN JE VAN PLAN?

TED EN KEN NEMEN PLAATS IN DE BOOMTOP EN ARCHIE LAAT DE BOOM ZACHTJES TERUGVEREN.
IK WIL WETEN IN WELKE RICHTING DIE IJSROBOTS VERDWIJNEN EN ZO HUN BASIS OPSPOREN!

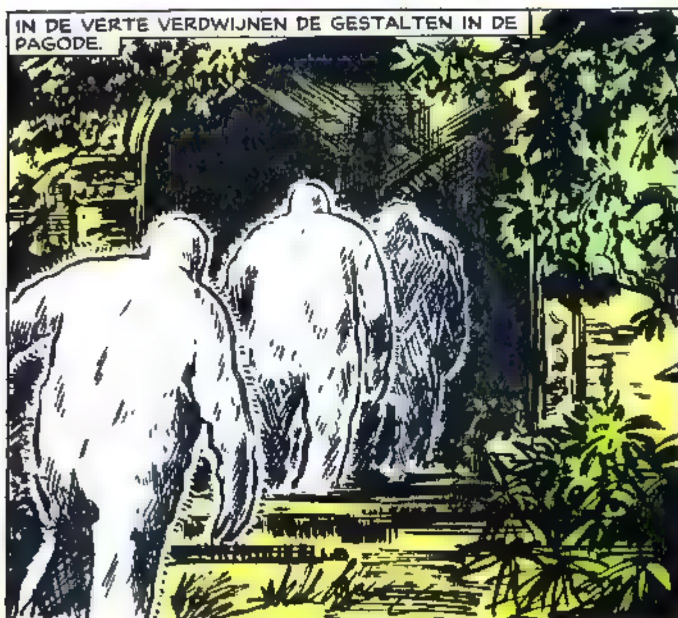

DE IJSGEESTEN GAAN HAASTIG WEG.
TED, DAAR GAAN ZE!
HELP!!

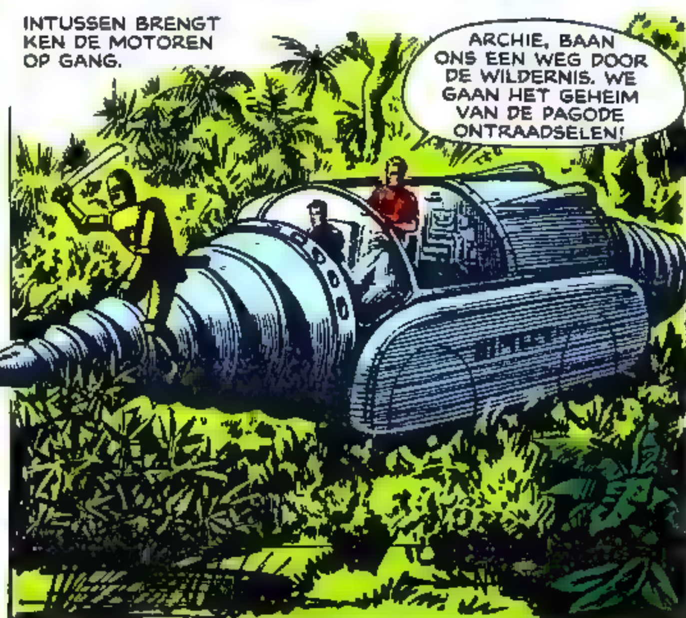

DE REUZEN BEGEVEN ZICH NAAR EEN SOORT TEMPEL ...
KIJK EENS, ZE GAAN DIE OUDE PAGODE BINNEN!
DAN BEVINDT HUN BASIS ZICH DAARBINNEN!

ARCHIE, HELP ONS NAAR BENEDEN!
TED, JE BENT TOCH NIET VAN PLAN DIE PAGODE BINNEN TE GAAN?

ARCHIE GAAT WAT HARDHANDIG TE WERK
SORRY! BOOM BREEKT!
KALM AAN! WE WILLEN GRAAG HEEL BENEDEN KOMEN!

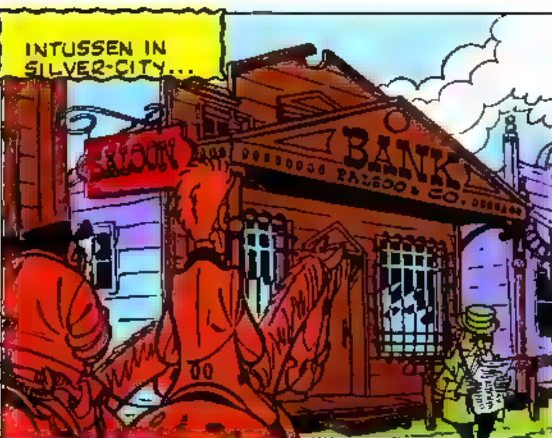

DE DRIE VRIENDEN RENNEN NAAR DE GIMLET
KEN, WE MOETEN NAAR DIE PAGODE! HET RAADSEL VAN DIE IJSROBOTS MOET WORDEN OPGELOST!

IN DE VERTE VERDWIJNEN DE GESTALTEN IN DE PAGODE.

INTUSSEN BRENGT KEN DE MOTOREN OP GANG.
ARCHIE, BAAN ONS EEN WEG DOOR DE WILDERNIS. WE GAAN HET GEHEIM VAN DE PAGODE ONTRAADSELEN!

SCHURKEN IN

INTUSSEN IN SILVER-CITY...
SALOON
BANK

NIEMAND KENT ONS HIER. HET WORDT DUS EEN KOUD KUNSTJE. BAS GAAT MET MIJ MEE. DE ANDEREN HOUDEN EEN OOGJE IN HET ZEIL.

GAAN WE EROP LOS?
NEE, WACHT HIER TOT IEDER ZIJN GELD AFGEGEVEN HEEFT. DAT IS DAN WEER MEEGENOMEN EN DAARNA ZIJN WIJ ALLEEN.
OKEE, BAAS.

DE LAATSTE KLANT IS WEG. NU WIJ, BAAS!
NEE, WACHT!

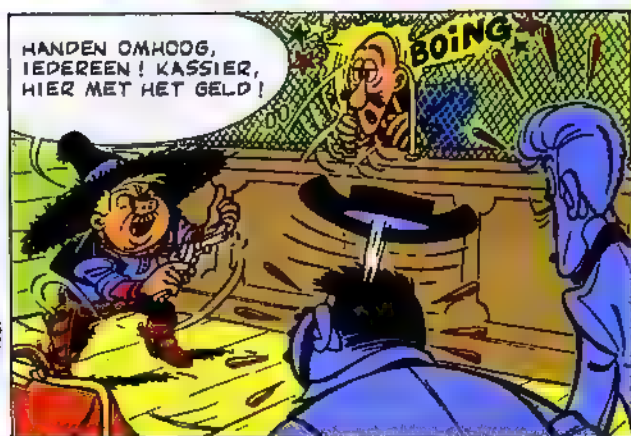

GOEDENDAG, HEREN.

DIE TAS ZIT NATUURLIJK VOL BANKBILJETTEN. LAAT HIJ DIE EERST MAAR AFGEVEN.
MAAR ALS HIJ NU JUIST GELD KOMT HALEN?
DAN KUNNEN WE ALTIJD NOG INGRIJPEN.

U KUNT RUSTIG VOORGAAN, ALS U ERGE HAAST HEEFT.
HEEL AARDIG VAN U, MAAR GA GERUST UW GANG.
MAAR HET IS ONS EEN GENOEGEN...
NA U...
NA U...

HOE LANG DUURT DIE OVERDREVEN BELEEFDHEID NU NOG?!

KIJK ALS DE ZAKEN ZO STAAN...

HANDEN OMHOOG, IEDEREEN! KASSIER, HIER MET HET GELD!
BOING

EEN CONCURRENT! IK ZAL HEM...

GEVAAR

De gevangenschap van meneer Toorloop en zijn trawanten heeft niet lang geduurd. Na een wapenmagazijn staat nu een bank op het programma van de schurken.

DOE NIET ZO ACHTERLIJK. JE HEBT TOCH GEEN SCHIJN VAN KANS TEGEN HEM.

TUURLIJK, NIET, DIKKE.

GAAN JULLIE MAAR NETJES TEGEN DE MUUR STAAN.

EVEN LATER...

MENEER DE SCHURK, DE TAS IS VOL, MAAR HIJ IS ZO ZWAAR!

DANK, BRAVE MAN. IK KOM ER AAN, IK KOM ER AAN, HOU JE GEMAK, DIKKE...

TOK

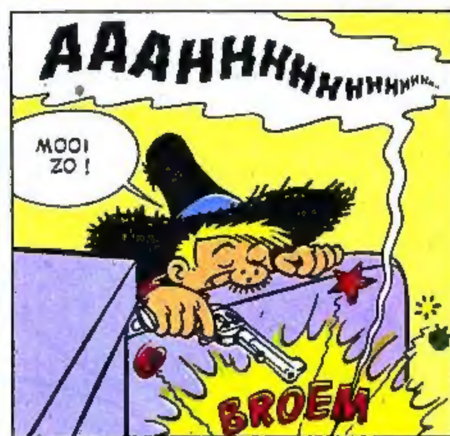
OECH!

U MAG DIT DRAGEN.

EN NU JIJ!...

!

HET HEEFT GEEN ZIN ME NU TE VERZETTEN. DELL EN DE STOTTERAAR REKENEN WEL MET HEM AF

HET IS EEN SCHANDE DAT ZULKE WANKELMOEDIGE LIEDEN ZOVEEL GELD BEHEREN!...

EN NU! VOORWAARTS, MARS!

wie puzzelt er mee?

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Kruiswoordpuzzel

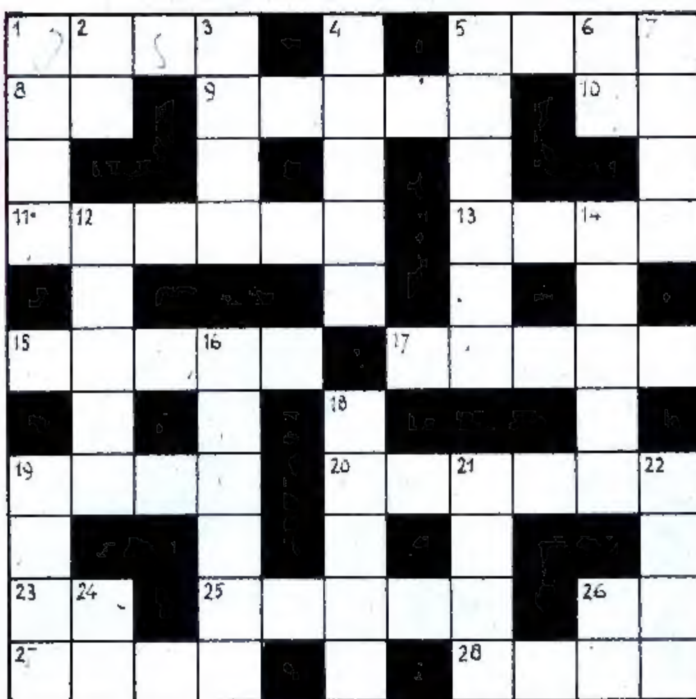
```
M BASTA  KAST
ARE TO    AP
DAR ELS  BLAD
E NUK T  E  E
     E ANDERS
N VILLA  LES
ENE   ALSOF A
VALIES  N
E  E S EIK  A
LAMP ODE NAR
 ME    AU ALT
SPIN ONWEL  S
```

Welke verschillen?

De letter N in het woord BANK
Lapje op hoed
Schaduw op hoed
Kin van de sheriff
Snor middelste man
Loop van pistool
Deurstijl

Raadsel

KABEL

KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:

1 Eetgerei
5 Slijmerig weekdier
8 Deel van een kast
9 Onenigheid; op vijandige voet
10 Lager onderwijs (afk.)
11 Een van de ouders
13 Eenmaal
15 Vertegenwoordiger
17 Kleur die geen licht terugkaatst
19 Vindingrijk, schrander
20 Kalm; vrij van zorgen
23 Voorzetsel
25 Hertachtig dier
26 Werktuigkundig ingenieur (afk.)
27 Kunststukje; rit
28 Deelbaar door twee

Verticaal:

1 Vuurtong
2 Onder andere (afk.)
3 Met een lage temperatuur
4 Hevig verdriet
5 Bevroren neerslag in vlokvorm
6 Reeds
7 Beenbekleding
12 Muziekinstrument
14 Knorrig, onaangenaam heerschap
16 Nooit
18 Halfdoorschijnende edelsteen
19 Einde, kasteel
21 Ankerplaats bij de kust
22 Omheind stuk grond met planten en bloemen
24 Middelbaar onderwijs (afk.)
26 Persoonlijk voornaamwoord

KAMPUZZEL

Als je op de tanden van deze kam de gevraagde woorden goed hebt ingevuld, lees je van links naar rechts de naam van een vogel.

1 Rustig, bedaard
2 Tegen
3 Getroffen
4 Eenmaal
5 Gebogen
6 Een beetje
7 Een ogenblik
8 Op die tijd

VISITEKAARTJE

O. P. RETZICH
JENA

Jachtopziender

Welk beroep heeft deze meneer?

OM IN TE KLEUREN

Dit is Piet de papegaai. Ofschoon het nog wel wat vroeg in het jaar is, wil hij een duik in zee wagen. Wie kan Piet mooi inkleuren?

WELKE KLINKER ONTBREEKT?

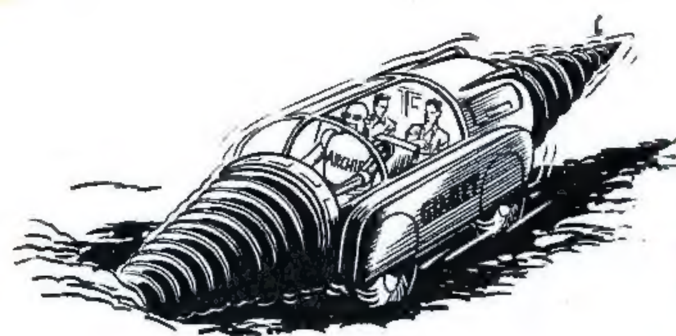
CND
PNM
LSK
RRT
BHM
NKR
LBM
DLLS

Uit deze aardrijkskundige namen zijn alle klinkers weggelaten. Het merkwaardige is, dat het steeds dezelfde klinker is. Welke klinker en welke namen?

PLAATS-NAAM-PUZZEL

1) VALENCIA
2) TORONTO
3) JOHANNESBURG
4) SINGAPORE
5) TOULOUSE
6) MANILA

Je ziet hier zes namen van grote steden in verschillende werelddelen, waarvan evenveel letters weggevallen zijn als er punten staan. Nu is het aardige dat de ontbrekende letters, telkens achter elkaar gezet, een meisjes- of jongensnaam vormen.

DE AMPHIROL
is overal goed voor!

Nee, onze stalen man Archie heeft met deze reportage niets van doen, maar toen we bijgaande foto's onder ogen kregen, moesten we onmiddellijk denken aan de soortgelijke machine waarin Archie, Ted en Ken zich een weg banen door of onder de jungle van Zuidoost-Azië. Het gevaarte waar het op deze bladzijden om gaat, kun je veel dichter bij huis tegenkomen en wel in de provincie Zeeland. Het luistert naar de naam Amphirol en wordt bestuurd door de heer de Bakker uit Terneuzen.

De heer Jo de Bakker is zoon van een schipper en hij woont aan de Schelde, dus hij is volop vertrouwd met water, schepen en wat dies meer zij. Maar hij is ook een verwoed visser en uitvinder en om die twee laatste hoedanigheden gaat het nu juist. Om de vaak moeilijke (en meestal de beste) visplekjes aan de modderige Scheldeoevers te bereiken heeft de heer de Bakker deze Amphirol ontworpen en gebouwd. Het vierkante voertuig beweegt zich voort op twee cilinders, die voorzien zijn van een schroefdraad. De cilinders worden aangedreven door twee Volkswagenmotoren met een gezamenlijk vermogen van zestig pk en twee DAF-variomatics. De Amphirol beweegt zich zonder moeite door water, over harde grond en door dikke modder. Het idee van een dergelijk voer/vaartuig is niet nieuw, maar de Amphirol is wel het slimste ontwerp dat ooit is geconstrueerd. Dat blijkt ook al uit het feit dat verscheidene baggermaatschappijen en petroleumfirma's er belangstelling voor hebben. Er zijn proeftochten mee gemaakt op de Schelde (bij windkracht tien!), bij grondboringen in Zeeland en op de wadden bij Texel. Al deze proeven heeft de Amphirol met glans doorstaan en de heer de Bakker wacht nu af of de belanghebbende maatschappijen er verder op in zullen gaan.

Intussen maakt hij er tochten mee in de omgeving, waarbij hij op harde grond vijfendertig kilometer per uur haalt, in modder twaalf kilometer en in het water tien kilometer. En natuurlijk gaat hij ermee naar zijn geliefde visplekjes, daarbij al of niet vergezeld van zijn zoons, die de besturing weleens van hem mogen overnemen, want de Amphirol is zeer gemakkelijk bestuurbaar.

Als je dus in Zeeland komt en je staat opeens oog in oog met dit vreemdsoortige voertuig, dan is het niet de *Gimlet* van Archie, die een tikje uit de koers is geslagen, maar gewoon de Amphirol. Overigens geloven we wel dat Archie, als hij dit voertuig zou kennen, er onmiddellijk mogelijkheden in zou zien!

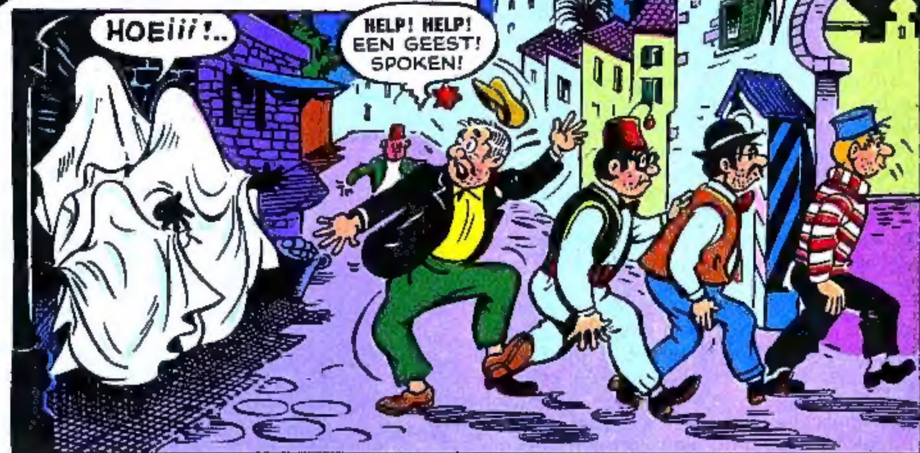

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. f 3.90 per kwartaal (13 nrs.). Losse nummers: 40 cent.
Verdeler voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij. Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger